

zou worden, te ondergaan. Maar de gedachte aan mijn familie hield mij terug; ik besloot over mijzelf gerecht te houden en ik heb mij veroordeeld tot een leven van boete, van eenzaamheid, zonder geluk! Dit was 't eenige, wat mij met God en met mijzelf verzoenen kon en daarom, Rose, om uw vaders dood te wreken op zijn moordenaar, heb ik mijn carrière verlaten, de wereld vaarwel gezegd, afstand gedaan van het familieleven, mij hier gewijd aan mijn beroep. Leven voor leven wilde ik redden en ik wijdde mij aan de armen, die anders van geneeskundige hulp zouden verstoken blijven. Ik had eerst nooit willen terugkomen, mij verbergen in een vreemd land daar mijn voornemen ten uitvoer brengen, ik kwam er van terug, mijn landgenooten en de zijnen hadden het meeste aanspraak op mijn hulp, op de vruchten van mijn studie. Ik kwam mij hier vestigen; 't kostte mij eerst veel moeite mij hier te wennen, alleen te zijn met mijn bittere wroeging, in een omgeving te verkeerden geheel in strijd met mijn neigingen, mijn karakter; maar in den loop der jaren ging het beter, de gewoonte kreeg macht over mij. Wat mij eerst zoo ontzaggelijk zwaar had gevallen, werd mij gemakkelijk en licht; al had ik 't ook gewenscht ik had mijn leven met geen ander willen ruilen. Ik begon vrede te vinden met mijn geweten en toen kruiste zijn kind mijn weg...."

Er werd aan de deur geklopt; juffrouw Bol stak haar halve gezicht door de reet en zeide dat het meisje van Jansen kwam vragen of dokter naar moeder wilde komen kijken vóór hij verder ging.

„Ik kom dadelijk,” was zijn antwoord en toen bleef hij voor Rose staan en vroeg: „nu weet je alles, Rose, zou het dan niet de kroon stellen op mijn misdaad als ik voortging je dankbare genegenheid aan te nemen als iets dat ik door mijn goedheid verdiende, terwijl je recht hebt op al mijn zorg, al mijn belangstelling? En wat ik voor je deed, je hebt het mij zoo licht gemaakt. Dat was geen straf, geen boete, maar een genot!”

„Oom,” riep zij en de stem scheen diep uit haar hart te wellen, „waarom heeft u mij dat verteld?”

„Om mijzelf te straffen, Rose, om vernederd vóór je te staan en afgeworpen van het voetstuk, waarop je mij plaatsen wilde.”

Zij zag hem zielsbedroefd aan, de groote oogen vol tranen, en schudde het hoofd:

„'t Helpt toch niet, oom! Mijn vader heb ik niet gekend, 't is al zoo lang geleden en u.... 't was uw schuld misschien niet en zeker niet uw wil.... het ongeluk dat u overkwam is grooter dan het zijne. Want wat weegt zwaarder uw leven of zijn dood?”

„En 't ongeluk van je moeder, van jezelf, komt dat niet op mijn schuld?”

Zij zuchtte weer diep en fluisterde:

„Nee, oom! Dat was de hare en de mijne, daarvan mag u de verantwoording niet dragen!”

Hij nam zijn hoed; „Rose,” sprak hij, je bent barmhartiger voor mij dan ikzelf. Je zoekt mij te verontschuldigen, ik heb 't sints lang niet meer getracht. Moge God zoo genadig zijn! Ik kan mij zelf niet vergeven, toen niet en nu